

Zespół Klasztorny Bernardynów

Współrzędne: Szerokość - 53.203873, Długość - 22.771075

Istniejący obecnie **pobernardyński zespół klasztorny** był przedsięwzięciem Jana Klemensa Branickiego i został wzniesiony w latach 1771 - 1790 na południowym krańcu miasta (ul. Klasztorna). Kompleks klasztorny jak większość zabytków miasta ma charakter barokowy. Był trzecią z kolei tykocińską siedzibą Ojców Bernardynów, sprowadzonych w 1479 r. przez Marcina Gasztołda. Pierwotny, nieistniejący dziś, murowany klasztor z kościołem znajdował się na kępie narwiańskiej przy przeprawie. Po przeniesieniu się zakonników do nowej siedziby, stary klasztor został przeznaczony na pomieszczenie sądów ziemskich. Większość zabudowań klasztornych pozostała niezmienną do dzisiejszych czasów, wobec czego do zabytków oprócz samego budynku klasztornego oraz kaplicy Św. Elżbiety, zaliczone zostały również : dzwonnica, brama z ogrodzeniem, ogród z dziedzińcem, zabudowania gospodarcze. Z zabytkowego wyposażenia klasztoru zachowana do dziś została *Pasja Chrystusa* (domniemane dzieło Wita Stwosza oraz relikwiarz Drzewa Krzyża Świętego, zawierający relikwie świętych (obecnie znajduje się w kościele św Trójcy).

Kościół bernardyński, który miał nosić wezwanie Nawiedzenia NMP, nigdy nie zrealizowano. Przeszkodą była śmierć fundatora Branickiego. Budowę samego klasztoru dokończyli płk. Antoni Ostrowski i podczasy Michał Szczawiński. Fundamenty kościelne rozebrano. W jego miejscu w centrum dziedzińca ustawiono w 1861 figurę Niepokalanej wyrzeźbioną z piaskowca, na cokole żeliwnym.